

ს ი ა ნ გ ი

„შინაის“ უახლოესი პეისპეჟივა

მორიელს ჩვეულებად აქვს: როცა იგი ცეცხლში მოექცევა, საკუთარი ნესტარით ცდილობს გულში
შხამის შეშვებას. რადგან ჰგონია, რომ თვითმკვლელობით გადაურჩება ხიფათს.

ნან. გ. ლომიძის

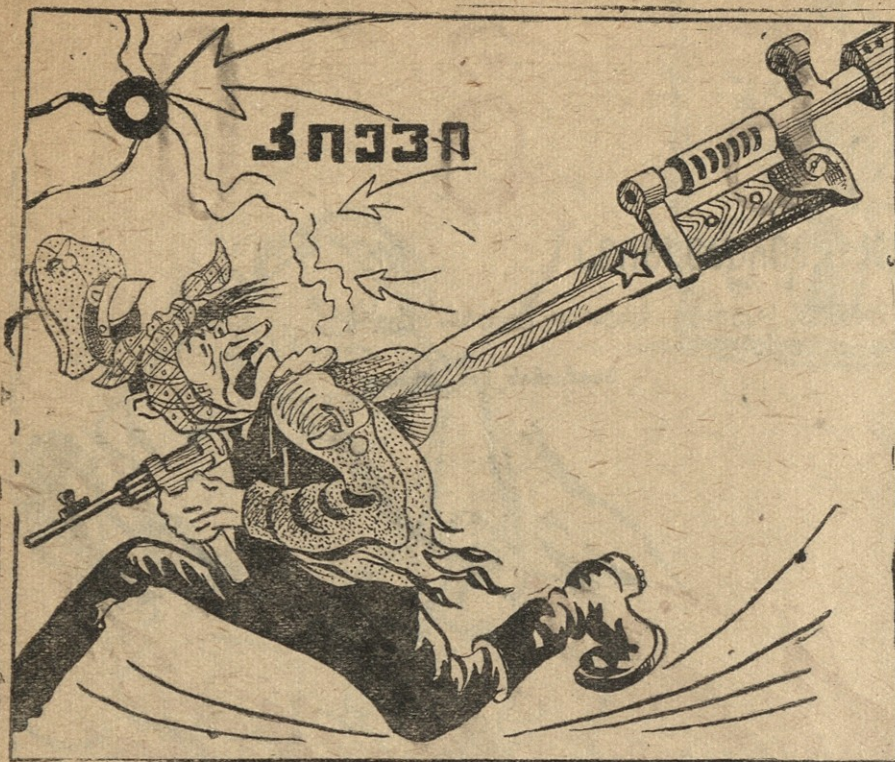
ბაირონის მიხედვ

ხან ბაძაგდა ნაძალეონს,
და ხან კიდევ ფრიდრიხს დიდსა,—
ვერც ერთს მისწვდა, ვერც მეორეს,—
კატის კნუტად გადაიქცა.

შხამიანი უძლურება,
მორიელად აქცევს მალე,
რადგან ცეცხლი მის გარშემო
გაურღვეველს შეჭრავს რკალებს.

ნახ. პოდოლიაკისა

რუსული ანდაზა ამბობს: ენა კიევამდე მიიყვანსო, ჩვენ კი დავძენთ: ნიშტი უფრო შორს წაიყვანს.

გერმანიის პროპაგანდა ცდილობს დაამტკიცოს, რომ საბჭოთა კავშირიდან ჰიტლერელთა უკანდახევვა წარმოადგენს გერმანიის „ელასტიურ თავდაცვას,—და წითელი არმიის ბრწყინვალე მარჯვებები თითქოს არ წარმოადგენს წარმატებას.

ერთი ქოსა მატყუარა რომ ყოფილა ჩვენში ძველად, ტრადიხა და გაიძვერა ბევრს კვლავ ახსოვს უბეჭველად. საყარალო საქმეებში გაწაფული იყო თურმე, გზად ხედებოდა და სძარცვავდა, ხან მწყემსსა და ხან მეურმეს. და როდესაც ერთხელ, ღამით მეზობლის სახლს ნიაშურა, მიატანეს და ხათანგში შეამწყვდიეს, როგორც ტურა, მისდგენს სახით და იმ გვარად მიუნაყეს ტანი, თავი, რომ ძლივასლა წალასლასდა იმ ეზოდან საცოდავი. კარგანობით ჩალოგინდა, იკრუსუნა, ისლოკინა, მაგრამ მაინც მიბეგვილი წელი ველარ მოირჩინა, ბოლოს თავპირშებვეული, ექიმბაშთან წალასლასდა, —რა მოგვსვლია საცოდავიო—გზაში ჰკითხეს მას ანაზღად, არაფერი,—უთხრა ქოსამ,—სათქმელადაც არ ღირს აწი: ერთმა კაცმა მაწყენია და გავლახე იგი კაცი!...“ გაეცინათ შემკითხველებს: სჩანს კაი დღე არ გინახავს, მაგ ნატყუებზე კი გეტყობა თუ რა მაგრა „ვაგვილახავს“!...

ძველი ქოსას მაგალითი გვახსენდება უსუსური, როცა გვესმის ჰიტლერელთა ბაქი-ბუქი უგუნური, „ელასტიურ თავდაცვას“ გაჭკვიან მწარე ბოღვით,— გარბიან და ლულულელებს: „ნახეთ წითლებს თუ რა მოსდით!“ დიახაც რომ აშკარად სჩანს, თუ რა მოსდის რომელ მზარეს, როს უტყერენ ჰიტლერელთა ნატყუებ გვერდებს და ცრემლს ცხარეს.

ომახი მელბარკიძე

უმთავრესი პირი

გერმანიის მთავარ შტაბში თათბირი იწყებოდა. ადრე მისული გენერლები მოსაცდელ დარბაზში ჩურჩულით მუსაიფობდნენ იმ ღონისძიებათა შესახებ, რაც საჭირო იყო გამოენახა არმიის სარდლობას საბჭოთა ჯარების შესაჩერებლად.

—რა აზრისა ბრაუნჩი?—ჰკითხა ერთმა გვერდზე მჯდომ მელოტ გენერალს,—შეძლებს თუ არა წითლების გაჩერებასო?

—კი მაგრამ ბრაუნჩი ხომ გენერალია?—კითხვითვე მიუგო მელოტმა შემკითხველს.

—სწორედ იმიტომ არის საინტერესო მისი აზრი, რომ ის გენერალია და თანაც გამოცდილი.

—ჰმ!—ჩაიღიმა მელოტმა,—იქნებ თქვენ კეიტელის აზრიც გაინტერესებთ?

—უთუოდ საინტერესოა მისი აზრიც.

—კეიტელიც გენერალი გახლავთ,—კვლავ ღიმილით სთქვა მან.

—რასაკვირველია, ვიცი რომ გენერალია.

—არა, მაგრამ ეგებ ფონ-რომმელის აზრიც გნებავთ იცოდეთ?—შეაგება ისევ შეკითხვა მელოტმა.

—არც მისი აზრია ინტერესს მოკლებული.

—ნომ არ დაგვიწყებიათ, რომ ისიც გენერალია, ნაცემი ფელდმარშალი მსგავსად ბრაუნჩისა, კეიტელისა და სხვებისა?

—არავითარ შემთხვევაში არ დამევიწყებია. ისინი ნაცემი გენერლები არიან და როგორც იტყვიან, ფრონტებზე ძალდი შეუჭამიათ. ამიტომ მათ ჰკუთნოთ თუ არა, გამოცდილებით მაინც იციან თუ რა ღონისძიების მიღება საჭირო, რათა დნებრზე მაინც შევაჩეროთ წითელი არმია.

—კეთილი,—ირონიით მიუგო მელოტმა,—თქვენ გახსოვთ რომ ისინი გენერლები არიან, მაგრამ დაგვიწყებიათ ის, რომ ახლა ჩვენში ომის სტრატეგიის საკითხებს არ სწყვეტს გენერალიტეტი, გენერალი, ან ფელდ-მარშალი.

—მაშ ვინ?

—ეფრეიტორი.

ამ სიტყვებზე დარბაზში ჰიტლერის ადიუტანტი შემოვიდა.

—მათი უმაღლესობა, უმაღლესი მთავარსარდალი ბრძანებს თათბირის დაწყებას,—თითქმის ყფით მიმართა მან—დარბაზში მსხდომთ. ყველანი უხმოდ ადგნენ და „ფიურერის“ კაბინეტისაკენ გაეშურენ. ყველა გაქვავებული სახით მიდიოდა, მხოლოდ მელოტ გენერალს შეჰყვია კაბინეტში ირონიული ღიმილი.

„ფიურერმა“ ზარს ხელი დაჰკრა, ფლეგმატიურ სახეზე ხელი მოიფათურა და თავისი საპროგრამო სიტყვა დაიწყო-ჯერ წყნარად, შემდეგ ხმას აუმაღლა, პირიდან დორბლი გადმოყარა და ღრიალში გადავიდა. იგი მაგიდას ურტყამდა მუშტებს, იატაკს ჭუსლით ურტყაბუნებდა, ცმუკავდა და იქაჩებოდა.

—მე ვბრძანე ელასტიურად დაეხიათ უკან ჩვენს ჯარებს,—მე ვბრძანე დონი შენარჩუნებინათ, მე ვბრძანე ნარკოვი ხელიდან არ გაეშვათ, ტამანი არ დაეთ-

მოთ, ნეველი არ დაენებებინათ, პოლტავა არ მიეცათ. ყოველ შემთხვევაში, დნებრზე არც ერთი წითელარმიელი არ გადმოეშვათ, მაგრამ რა არის ის, რაც ახლა იქ ხდება? რა არის ის? განა ეს არის სტრატეგია? ეს არი მეჩქემეობა. ხომ სწორია?—მიმართა მან თვალების ბრიალით გენერლებს.

—სწო... სწორეა,—მიუგეს გენერლებმა,—მეჩქემეობა ასეთი სტრატეგია.

—მე ვბრძანე შეენარჩუნებინათ ცოცხალი ძალები, არ გაუღლებილიყვნენ. ტყვედ არ ჩაგარდნოდნენ რუსებს, არ მიეცათ დავლად ფერდინანდები, ვეფხვები, ჰეინკელები, მესერშიტები, მათ კი ყველაფერი ეს ჩაიდიენს პირიქით,—განა ეს არის სტრატეგია? ეს ვირობაა.

მან კვლავ მაგიდას მუშტი დაარტყა და თვალების ბრიალით შეეკითხა გენერლებს.

—ხომ არის ვირობა?

—დიახ, ვირო... ვირობაა, ნამდვილი ვირობა.

—მერე და განა მართლ ერთ ფრონტზე ყველა ფრონტებზე ვირობად იქცა გერმანიის სტრატეგია—ხომ იქცა ვირობად?—შეეკითხა კვლავ გენერლებს თვალების ბრიალით.

—დიახ, ფიურერ, ვირო... ვირობად იქცა.

—მერე ვინ არის მთავარი ვირო, ესე იგი ვინ არის დამნაშავე გერმანული სტრატეგიის ვირობად ქცევაში?

მან ცოფმორეული თვალები მიაშტერა მელოტ გენერალს და დაბეჯითებით გაუშეორა შეკითხვა. მელოტი ხეზე წამოღგა, მას ოდნავ კიდევ უელავდა თხელ ტუჩებზე ირონია.

—ჩვეულებრივ, ფიურერ, სტრატეგიის შეცვლაში პასუხისმგებელია მთავარი შტაბი, ანუ მთავარსარდალი და, რაც სტრატეგიაზე ითქმის, მთავარსარდალზე იგულისხმება.

ჰიტლერს ცოფი უფრო მოერია, დორბლი მოადგა, თვალები დაკარკლა და დაიღრიალა:

—მაშ ისე გამოდის, რომ რაც ახლა ვსთქვი მე მეტება, მე ვყოფილვარ უმთავრესი ვირო.—ასეა არა?

გენერლები გაიტრუნენ, მელოტიც დაიბნა. რალაცის თქმა დააპირა, მაგრამ მას კვლავ ფიურერის ისტერიული ყვირილი შეაწყვეტინა.

—სიმართლეს ვამბობ თუ არა?

—თქვენ, ჩვენი ფიურერი ბრძანდებით, ამიტომ ექვის შეტანასაც კი ვერ გაგებდავთ, თქვენს სიმართლეს...“

მაგრამ მელოტ გენერალს ფრაზის დამთავრება აღარ დასცალდა, ჰიტლერმა ჩვეულებრივ ლეწვა დაიწყო კაბინეტის მოწყობილობისა, რომლის დიდი ნაწილი, რა თქმა უნდა, გენერლების თავებზე იმტერეოდა.

ფარსადანი

— აი ამბობდა დნებრს არ დავტოვებო? რატომ ვეღარ შეიმავრა თავი ჩვე- გენერალმა?
— იმიტომ რომ მიუფალ სიმაგრეში მიუვიდნენ წითელარმიელები.

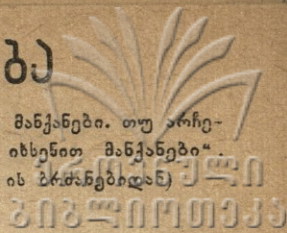
პირდაპირი მნიშვნელობით

ესენში ბრიტანულმა ყუბზარმშენებმა დაბომბეს კრუპის სამხედრო ქარხნები.

ბრიტანელი მფრინავები:—ახლა ჩვენ უკვე ვხედავთ, რომ გერმანელების სამხედრო მრეწველობა მართლაც დიდ სიმაღლეზე არის ასული.

„გამოყვანეთ ყველა გერმანელები, ყველა მანქანები. თუ არჩე- ვანზე მიდგა საქმე. დატოვეთ რუმინელები და იხსენით მანქანები“ (პიტლერ ის ბრძანებდა)

რუმინელი პოლკოვნიკი დილამდე იცდიდა აპარატთან, აპარატი დუმდა. უკა- ნასკნელად კი ასე უპასუხა გერმანელმა კომენდანტმა:

— გვიცადეთ და როცა გაცნობებთ დასაბრით თქვენი პოლკი.

პოლკოვნიკი დიდი ხანია იცდის. გაიარა საათმა, ორმა, სამმა, ოთხმა, ხუთ- მა. აგერ თენდება კიდევ. პოლკოვნიკს მოახსენეს გერმანელები გავიდნენ ქალაქი- დან, ახლა უკანასკნელი მანქანები მიაქვთო. მხოლოდ მენაღმეები დარჩნენ და იმათაც ხსნიანო.

პოლკოვნიკი ყურს არ უჯეროდა. როგორ? გერმანელები განა დატოვებენ თა- ვიანთ მეგობრებს? განა ერთგულად არ ემსახურეს რუმინელებმა გერმანელებს? მართალია, თავისი ინტერესიც ჰქონდა პოლკოვნიკს. მას ძალიან უნდოდა გამზ- დარიყო მემამულე ან ყუბაში, ან საქართველოში, ან სადმე გავასიაში. მას სჯეროდა ეს. სჯეროდა, რადგან გერმანელებმა დააჯერეს, თქვენ ოლონდ იბრძო- ლეთ და ჩვენ დაგიფასებთო. პოლკოვნიკიც იბრძოდა, მოელოდა დაფასებას. ახ- ლა კი წითელი არმია გერმანელებს დასაგლეთვისაკენ მიერეკება. ამ ქალაქამდეც, ტამანამდეც, მოვიდნენ და ხედავს პოლკოვნიკი, რომ ცუდათაა საქმე. ხვალ დაე- ცემა ტამანი. მაშასადამე, უნდა უშველოს თავს და დილამდე გავიდეს ქალაქიდან გერმანელებთან ერთად. დიხ, გერმანელებთან ერთად. რადგან ის დამორჩილე- ბულია გერმანელთა სარდლობას. გერმანელები და რუმინელები ხომ მეგობრები არიან? ერთად მოვიდნენ აქ, ერთად წავლენ აქედან.. ამიტომ არ დაუჯერა პოლ- კოვნიკმა მოტანილ ცნობას. მაგრამ როცა მეორე ოფიცერი შემოვარდა და ქა- ქანით დაადასტურა პირველის ცნობა, პოლკოვნიკმა გადაწყვიტა პირადათ ენახა გერმანელი კომენდანტი, რომელიც ევაკუაციას განაგებდა.

კომენდანტის შტაბში პოლკოვნიკს ელდა ეცა. დილის ბინდში კარგად დაი- ნახა, რომ გერმანელებით დატვირთული კარაბები ზღვის ნაპირს შორდებოდნენ. ხოლო ნაპირთან მოჰყავდათ და მოჰყავდათ დამტრეფული მანქანები. შტაბის ეზო- ში კი საყარაულო ასეული ფუსფუსებდა და მანქანაში ჯდებოდა. პოლკოვნიკი შევარდა შტაბში. კომენდანტს ეტყობოდა, რომ უკანასკნელ განკარგულებას იძ- ლეოდა. პოლკოვნიკი მხოლოდ კომენდანტის ზურგს ხედავდა, მაგრამ აშკარად ესმოდა:

— მე ვტოვებ ქალაქს. გიმეორებთ ფიურერის საიდუმლო ბრძანებას: ვიხსნათ ყველაფერი, რაც ჩვენია, გერმანელებისა. რაო? რუმინელები? ჯანაბას რუმინელები! ნუ მაწყვეტინებთ, მოისმინეთ: ჩვენთვის ერთი გერმანული დამტრეფული მან- ქანა უფრო ძვირფასია, ვიდრე რუმინელების მთელი პოლკი... დიხ, დიხ... რას იტყვიან? ფეხზე მკიდია მე მათი აზრი... მოხსენით ხაზიდან თქვენი ნაწილი ისე, რომ რუმინელებმა არ შეიტყონ, და წაიყვანეთ ნაპირზე, უნდა მოასწროთ, თორემ წითელი მფრინავები ჩასძირავენ კარაბებს..

მოულოდნელობისა და ბრახისაგან პოლკოვნიკი წაბარბაცდა. ყველაფერი დატრიალდა მის თვალწინ. ბლინდაუსის ჭერი ქვეშ მოექცა. იატაკი ზევით, კედლები შეირყა. თვითონ პოლკოვნიკიც კინალამ შეირყა. მივარდა კომენდანტს და დაუყვირა:

— ეს არის მეგობრობა? ეს არის პასუხი ჩვენი ერთგულებისა? არა გრცხვე- ნიათ? რას გვიშვრებთ? წითელი არმია უკვე ქალაქს მოადგა... რალაც მძიმედ დაეშვა პოლკოვნიკის თავზე. პოლკოვნიკი ჩაიკეცა.

როცა პოლკოვნიკი გონს მოვიდა, გერმანელები უკვე აღარ იყვნენ. მხოლოდ რუმინელები შემოხვეოდნენ თავის პოლკოვნიკს. ბრახმორეულნი, უღონონი, შუ- რით გაპყურებდნენ ისინი ზღვას. იქ მიცურავდნენ ყოფილი მეგობრები, რომელ- თაც საქვეყნოდ დაუმტკიცეს რუმინელებს, თუ როგორი მეგობრობა იცინ „არი- ელებმა“.

პოლკოვნიკმა მხოლოდ ახლა იგრძნო, თუ რა სამარცხვინო როლი შეასრუ- ლებინეს გერმანელებმა მას. მაგრამ გვიან იყო სინანული. წითელი არმია უკვე ქალაქში იყო. ის მიდიოდა, როგორც შეურაცხველი შურისმგებელი და ღირსეუ- ლი სასჯელი მოჰქონდა.

როცა წითელი არმიის მოწინავე რაზმი შტაბს მიუახლოვდა, პოლკოვნიკმა ხელი ასწია და ბრახმორევით სთქვა:

— ესეც გერმანული მეგობრობა!.. ახია ჩვენზე..

ქვეყნის იმპერატორი

ფინეთის სოც.-დემოკრატიული პარტიის მეთაური ტანერი, რომელიც დარწმუნებული იყო გერმანიის გამარჯვებაში და რომელმაც 400,000 ფინეთის სოციალურ მუშაკებს სსრკ-თან ომს იძლიერ ფინეთის მსხვერპლად, ახლა ცდილობს ომიდან თავის დაღწერას.

(გაზეთებიდან)

ტანერი, როგორც კრიტიკა ტრადიციულ მართლმადიდებლობასთან მიმართებით წყალობად.

ამბობდა: ახელ ხმალს გიჟიან მელამა ან იგრანის დელაყა შედარადღყო, ავმბერადღყო, ჩვენი დრო დადგა ახლავა.

ახლა ვიზიტი საშოვარს, ახელ მთვითი ცანასა, საეკონომიკ ვერ ვხანავთ მტრობისთვის ელს ამისთანასა.

ურალის იქით არ გვირდა ჩვენ შიქ დანარჩენია, ურალიდან კი პირწმინდად ილმუნის ტბამდე ჩვენი.

ჩვენი კოსტრინი-რობინსკი, ნოვოროდი და ხეველი, ლენინგრადს მარშით გავიღოს ზეგნი სპა დაფრადღყო.

ასე მდურდა ტანერი, როგორც კრიტიკა ცნობილი.

ან ბატიბუა ტინკარაჟა ტრადიციული განოწრობილი.

გვიანა აქიტილერს უძველესს განარჯუება აქუს ხელში, მეც მითი დინა გაუბღებო მივირკეცებო წელში.

გავეყვებო, სადღე მიტანაგებს... ის არის ჩემი იმედი... და მოკლე ხანში რუკაზე განჩნდება ახლი ფინეთი.

ან ფიქრობდა ტანერი რუკაზე გადაადრეყო, მაგრამ მოსტრუქლის ფიციგმა, გაჭრა ჰირობისა ზაფხული.

მტრის გამარჯვების იმედი დაიფხნა და გადაბნა და ბერძენულად გაჩიბან ფირიცები დეპრესიის გადაღმა.

ახლა კი გვიჩიო ტანერი საშინლად დასადრეჯია და ბუნებრივად ახლავე გნას ვერსა განსაპარაჟია.

მოდუსა

1941 წ.

მას ხელები გრძელი ჰქონდა, სისხლიანი თაფლირით, რომს მოედო... მანინწილად დატრიადა ის ბლიცკრიგით.

1943 წ.

მაგრამ როცა ჩვენმა დარტყმამ წელიწადები დანა ცლდა, — მას ზეგლი დაფრადღყო, ფეხები კი — დაგრაჟედ და.

წინასწარმეტყველება

გერმანელი ტყვედ ჩაბარდა ჩვენს წინასწარმეტყველად ტყვედ დანერგების სევა-დანი ხელოვნების ყველა წესების დაცვით. ბილენი მალა ასწია, თავალები დახარა და მუხლების კანკალი დაიწყო. მას უცხად მისმა მარჯვენა ხელმა პირში ელვისებური სისწრაფით რაკეტა მას რაკეტა შეიხარა, მერე მან ის ხელი შეშლზე თახლიშა, ხოლო შემდეგ ისე მარბარა იგი, როგორც წესია.

იქ მას არაღერი ლობრეს, მაგრამ დატრია დროს ამის შესახებაც შეეკითხნენ.

გერმანელმა სთქვა: — მე ერთი ამბავი გინიშნა, მხოლოდღა მოვისახრე: მე ხომ ორიოლ-თან დამატყვევით.

— თქვენი ერთობ ჩვენგან აღრთვებო-გინიშნა მას მიორბა.—

— ახ არა!— სთქვა გერმანელმა.— ეს ორიოლია მე დღი ხანი მი-ვისახრე, მაგრამ ეს მინც ორიოლია, ანაწილ. მე თქვენ ავისნით, თუ ნე-ბას დამრთავთ... ფიქრზე გამზარებობის ყოველმა დანიშნა ქირომანტკას-თან წავსულოფივი, ხომ იცით, ხანდისხან კი სჯერა მისტერი რამ...—

— მეც არ ვიცი.— სთქვა მიორბა.

— ქირომანტკამ მიხზრა, რომ იქნებოდა სჯერა შემიტოვო, შემდეგ ზამ-თარი, მას გაზაფხული მოსყებოდა, შემდეგ ფეხები დადებოდა და ქვევ შემიტოვოა დიწყებოდა.

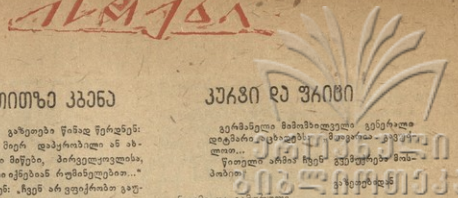
— როგორც სანს ის არც ისე სულ-ფილია, — გინიშნა მიორბა.

— თ, დიამ მან მიხზრა, რომ ის ხელ-მეხობა, რკინასა, ცეცხლს და კეპლს და თვით კი ერთ წყვილ რუხ ტუფ-ს, № 40, რომლიც მე მას ნა-მდვილად გაცეხაზე ფიორტიდან მალ-მალშია მიწველი მეთიბავებისათვის. და გამოთხივების მანქანა გამოთხიხილა: — უფ-ფილით ფიორტულსო. — თუ ეინ-დით დაიჯერეთ, გინდით ნუ, მაგრამ მთელ-მის ერთი ფეხიც კი არ შეიქებია. ფიქრით გი თუ უცხად ყელში ძელოდ გამეხიროს და მოკვდელ მეთქი. მე გავერბო-ბილი... მაგრამ მე არასდროს, ახრად-მეხობა, რომ ორიოლში

ვარ... ან აღდურ, ორიოლი ხომ რუსულად-მეხობა ნიშნავს, არწივი ხომ ფირი-ველის ამ მე რომ ბელოკრიდან მოვედ-ვარ, ყველაფერი სეგანიად და-ტრიალდებოდა! ხომ არ გავით თქვენ, რუს-სეთი ფირიველი — რომელსაც ბელგოროდ ეწოდებდა?

— დავებარა ვარბადურის ტრადიციის კიბი ვანს? — დავეწიქა? — რა დავტანაზე მიხედოთ? — მივალ თქვენსაზე, რომ დღე ნებასეცა მქონა. — რაოთარ? — ბოლოზე მოვიხიშე.

3 კ.

გვიანლა თითუა კახა

რომელიც გავიხსენებ წინა წერდენ: „რომინის მერ დაქარაბო ან ას-დავინდელ მიწები, პირველადისა, დაახლოებულია გერმანიის რუმინელებით.“ ესა წერენ: ჩვენ არ გვირბობა ვა-ტოლდელ დიდ რუმინ...“

გაზეთებიდან

ანტონესს თავებობას აღარ ჰქონდა წინა ზღვარი, იბახობდა: უკრაინა ნახევარი ჩვენი არი.

ნეოროსისის იქით ჩვენ დავახობთ რკინის პალაოს. იგი დღი რუმინეთის მიწად უნდა მიივლიდეს.

„ფურტის“ მეს ჰიცივად ვერვინ დავადგება წიტი, შიულ საბჭოთის გადავალავთ, გინ ისინი და ჩვენ ვინ?

მაგრამ გლა აწრიახიდა, სანსა ვსაპაროს ვებეს ხეილდასა ამბობს: „ჩვენს თან არ ცხილდებთ ჩვენს ზებებობა მუხობდას...“

სანს, მოწინადა ნაწუქ ქოთუს, ღვან-ღვან მიწევი ბიბია, მაგრამ გლა გვიანლა ფრეზლითა ღვა და თითუა კახა.

კახი რა შიიტი

გერმანელი მამობილდას ვენერალო დიკარაი... ცხადებოდა მთავრობა — ვა-ტო-ლო... წილელი არაა ჩვენი ვერეფერი მთა-პიბი...“

ნაწილი და გემრუქლი მუწებოა კურტა ფიოლისა აქ ჩვენ რაღა ვევიწველებო, — გვი ჩვენს თვისს ჩვენს „ქოთ-ბილესას...“

და ასევე რადიოთი დიტმარისგან ესმის კურტა: — გაუწეული ცემას, შინილს, გაუწეული მძიმე წუქისა.

ესა უნდა დავმწლო, ესა უნდა დავფიქრო-ვდებოდა ჩვენი სკეპე-ჩეიო კურტო, ჩვენი ფიციკო!

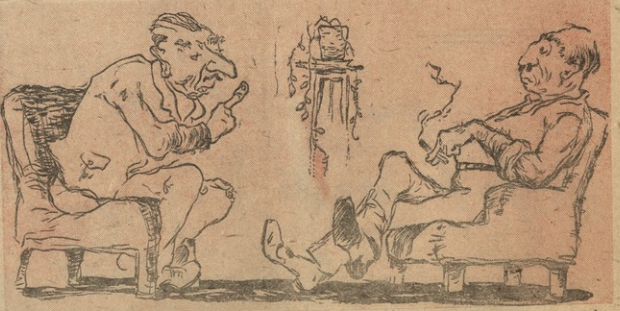
ტულა წითელ სარმას აწ დაძრულა განხარბი, ომდენი არ გავასწოროთ გავეიბრედენ მინცე ხახი.

გავეკობებო უსათოლო, მაგრამ სანს სტრუქცი თქვენა, გაუწეული რანობის ვარბანს, სხვა რა გვაქვით — გვირბობენ თვენსა...“

— ახი არის რაც მოვიცი! — გუნებოა ფიციკო კურტა — რად დავენდით იმ ავაბას, ჩვენს ფიციკოს, მანდისს, გურესას...“

შეკანა გინდელი

გაბისკოვის შემოხება

— დავებარა ვარბადურის ტრადიციის კიბი ვანს? — დავეწიქა? — რა დავტანაზე მიხედოთ? — მივალ თქვენსაზე, რომ დღე ნებასეცა მქონა. — რაოთარ? — ბოლოზე მოვიხიშე.

გაბისკოვის შემოხება

გერმანიის საოცრებად ხელისფეხლათა დამი ნორვეგიის შევარდებიანი „შოხალისქინ“ მიტლერული არმიისათვის, სრულ კრახი განიცადა. (პრადა)

— რადომ მოხსენეს გენერალ დივიზიის სარდლის თანამდებობიდან? — იმიტომ, რომ ცოცხალი ძაღის დღი დანაკარგი განიცადა. — გერ ხომ ბრძოლაში მოწინააღმდეგე არ მისილა რუსების წინააღმდეგ? — სწორედ რუსებმა წინააღმდეგ გაგზავნის მოლოდინში გადნა მისი დივიზია.

არსებითი პასუხი

— ჰერ მოლკე, რითი ხსნით თქვენ ჩვენი ჯარისკაცების სულისკვეთების დაცემას?
— გავბედავ და მოგახსენებთ, ბატონო გენერალო,— ეს სულ რუსების არტილერიის ბრალია. იმათი ყუმბარების ჩვენს საცეცხლე წერტილებზე დაცემა იწვევს, ჩვენი ჯარისკაცების სულისკვეთების დაცემასაც.
(„წითელი დროშა“)

კარგად ვერ მიუხვდა

— ჰანს, რომ ჩვენ ზღვაში შემოგვხვდეს მოწინააღმდეგის ჭარბი ძალები, რა უნდა ვქნათ?
— ჩვენ ხელათვე უნდა აღვმართოთ ანძაზე დროშა და...
— გასაგებია: და ვიბრძოლოთ, სანამ ჩვენს გემს დაღუპავდნენ...
— არა რატომ! ჩვენ შეგვიძლია აღვმართოთ თეთრი დროშა!..
(„წითელი ფლოტი“)

ანალი ტაჭიკა

— რატომ არის, რომ გერმანელი გენერალი ავალღებს თავის ჯარისკაცებს ზურგით წინ მარშირებას?
— ეს იმიტომ, რომ ჯარისკაცებმა ვერ გაიგონ, შეტევაზე გადადიან თუ უკან იხევენ!
(„წითელი ფლოტი“)

ნაცნობი პეიზაჟი

ერთმა გერმანელმა ოფიცერმა რომელიც პირველად ჩავიდა იტალიაში, როცა დაიწყო საჭაერო თავდასხმების გზით დანგრეული იტალიის ქალაქები, სთქვა:
— ამბობენ თითქოს იტალიაში სულ სხვა ბუნება არისო, ეს ხომ ნამდვილი გერმანული პეიზაჟია.
(„წინ სამშობლოსათვის“)

ილუსტრ. დონისა

ორი მდივანი

კარს მიადგები, შეხვალ და ხედავ: ქალი ზის, ვაროდ რომ იწოდების. იკითხავთ: კარო სად არის ნეტა, უნდა ველოდოთ ნეტა როდემდის?

პასუხს მიიღებთ: სახკომთან გახლავთ; თუ რამ საქმე გაქვთ, აკი მე ვარო. თქვენ გაოცდებით, იტყვიან: „მე მინდა პირადად ვნახო მდივანი კარო!“

ქალი მოგახლით: „მეც ვარ მდივანი, თუმც ტექნიკური, და გცვლი კაროსო, საემეს არ მოსდის ამით ზიანი, რატომ ტყუილად დრო იკარგოსო?“

მოვა მეორე, მესამეც მოვა, მოდიან, უნდათ რომ ნახონ კარო, ის კი არა სჩანს. მან ხომ დასტოვა თვის მაგიერად მდივანი ვარო.

ასე გადის დღე, —სამუშაო დრო, მდივანი ვარო ცვლის მდივან კაროს. ასეთ მდივანებზე არ ღირს ვიდავთ, სჯობს იმათ საქმე არ მიეკაროთ!

II

მეწუ მხეხაიძე

მეწუ, კაცი დარღიმანი, გაუფუჭულა, დინჯად დადის, უყვარს ჩაწყობა და „კვანტი“ და ჰგონია ყველა ლანდი.

გაოცდები, რას არ ბედავს, რწყილისაგან აქლემს აჩენს, სხვისა თვალში ბეწვს, ხედავს, თვისში კი დირეს, ვერ ამჩნევს.

მუდამ ენას „არაკუნებს“ თუმც არავინ არ უყურებს, გუდას მოხსნის, დგამს ტყუილებს, თუ შენიშნე, აცქვეტს ყურებს:

„გეტყვის ეხებითო, ვისა? კრიტიკაში ვინც იბრძვისა? ვის გაულებს დანა პირსა, თქვას აუგი კრიტიკისა?“

მეწუ ამბობს, დარღიმანი, ვინააო ჩემთან კანტი, და გიმტკიცებს: „გაწვეს დარდი, აღარ გყოფნის არაქათი,

ჩვენი მეხუ ასეთია, შეხებიე იგი ვგარად, ქვეყნად თითქოს ის ერთია, მიაჩნია სხვები არად.

საკვირი

„ვეცდები დავამტკიცო, რომ ის არ ცდება“

ერთხელ რუსეთის უდიდეს მხედართმთავარ კუტუზოვთან მოიყვანეს დასაკითხად ტყვე ფრანგი გენერალი. მხედართმთავარმა გამოჰკითხა ტყვეს საფრანგეთის არმიის შესახებ, მოსკოვის შესახებ და შემდეგ დაუსვა კითხვა:
— რა შეხედულებისაა ჩემზე ნაპოლეონი?
— იმას თქვენი ეშინია და როდესაც გახსენებთ მუდამ ჩრდილოეთის ბებერ მელას გიწოდებთ.
— ვეცდები დავამტკიცო, რომ ის არ ცდება, —სთქვა რუსმა მხედართმთავარმა.
და მართლაც, ნაპოლეონმა ერთხელაც ვერ შესძლო ეჯობნა კუტუზოვისათვის მოხერხებულობით.

გავისხანოთ!

წიტიერმა ომის დაწყების წინ შვეციის წარმოებებს დაუკვეთა ქვები გამარჯვების ძეგლების ასაგებად მაგრამ სსრკ-ის დაპყრობის გეგმის ჩაშლის შემდეგ აღარ გამოუთხოვია.

(ვაჭეთებიდან)

ელვისებურად დაიწყო ომი,
რადგან ეგონა, რომ იყო ლომი,
მაგრამ, მერე კი იცით რა მოხდა,
ლომის მაგიერ კატა აღმოჩნდა.

და იმ გარეულ ჩხავანა კატას,
თურმე ჰქონია ძლიერი ნატურა,
მიხნათაც თურმე მას დაესაბა,
თვის გამარჯვების ძეგლი ენახა.

ებრძანებია: მოხიდეთ ლოდი,
ზიდვა დასრულდეს ომის ბოლომდე,
ომს ჩვენ მოერჩებით ალბათ სულ ჩქარა,
ბევრი რომ არ ვთქვათ, სამი დღე კმარა.

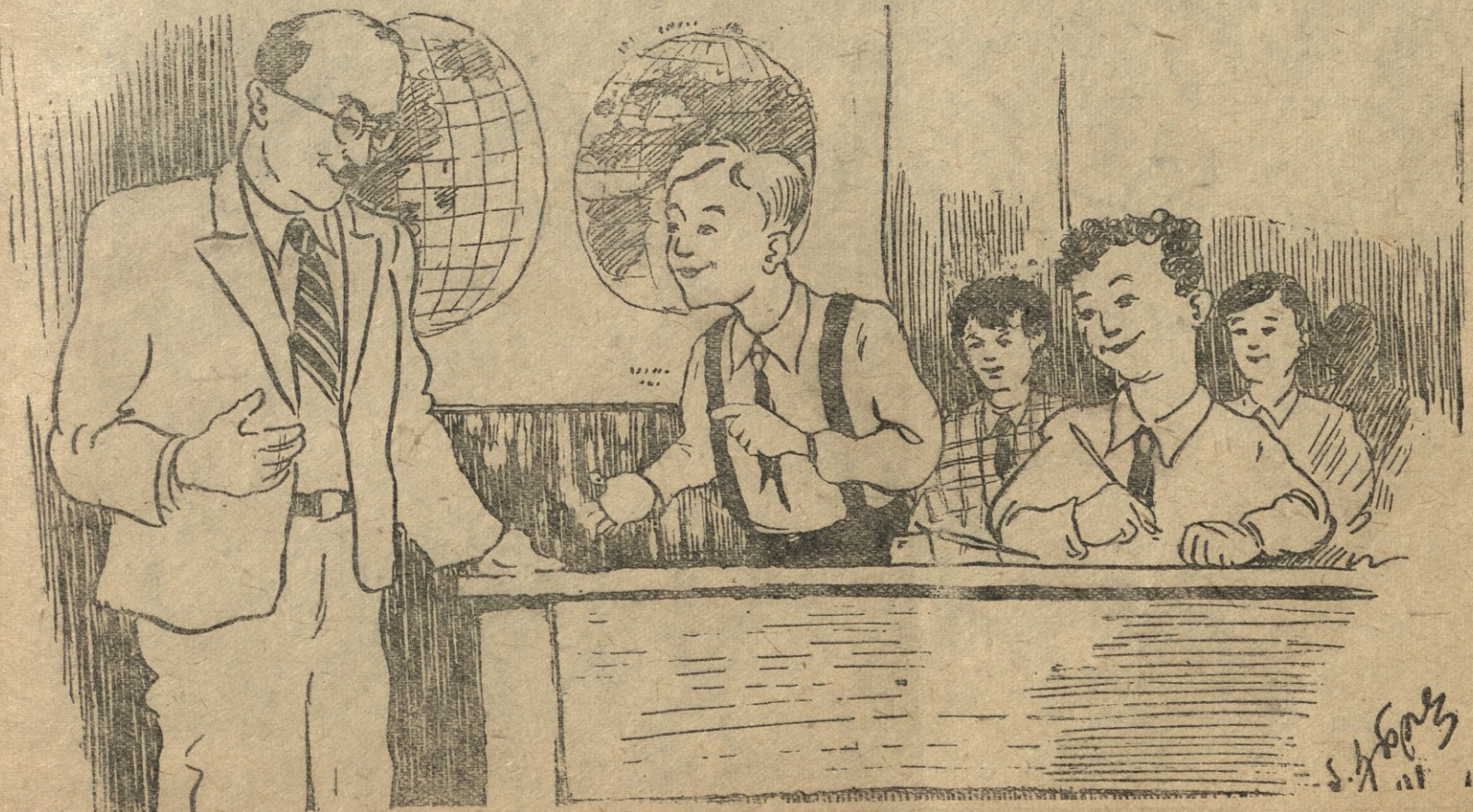
შემდეგ კი დიდი ძეგლი ავაგოთ,
ლოდები დროზე მოვიმარაგოთ...
მოსცხეს ბაქიას, მუზლი ვკვეთა
და ეხარალა ქვების შეკვეთა.

ყუმბარა

ხორტი და სხვა ანტონესკუშები—დასწყევლოს ეშმაკმა საშინლად ცოტა ყოფილა ეს ნახევარსფეროები.

დაკვირვებით იცის

მასწავლებელი—რამდენი გრამია კილოში და ლიტრში?
მოსწავლე—თუ ჩვენი უბნის მიხედვით განვიხილავთ, გრამების რაოდენობა მასწავლებელით, ცვალებადია: ლუდის გამყიდველთან ლიტრში 50 გრამია, ქუჩაში ნავთის გამყიდველთან კი—სამოცს არ აღემატება, ხოლო ბურის გამყიდველთან კილოში 900 გრამი გამოიძის.

„კროკოდილიდან“
ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ნან. ა. კანდელაკისა

Handwritten signature or mark.